

Спасовдан - слава Вазнесењског храма и Града Београда

Патријарашком Литургијом у Вазнесењској цркви молитвено је започета свенародна прослава Спасовдана, крсне славе Града Београда.

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије служио је 2. јуна 2022. године, на Вазнесење Христово – Спасовдан, свету архијерејску Литургију у цркви посвећеној том великом Господњем празнику у центру Београда. Саслуживали су преосвећена господа епископи ремезијански Стефан и умировљени канадски Георгије, изабрани Епископ јегарски архимандрит Нектарије, изабрани Епископ топлички протосинђел Петар, протојереј-ставрофор Владимир Вукашиновић, протојереји Славиша Поповић и Драган Радовановић и протођакони Стеван Рапајић и Радомир Врућинић, у молитвеном присуству градоначелника Београда др Зорана Радојичића, заменика градоначелника г. Горана Весића и многобројног верног народа престонице.

После Литургије, у порти Вазнесењске цркве, Патријарх је служио помен код

крста постављеног у спомен пострадалима у нацистичком бомбардовању Београда 6. априла 1941. године. У наставку доносимо беседу Његове Светости Патријарха г. Порфирија:

-У име Оца и Сина и Светог Духа! Браћо и сестре, данас славимо Спасовдан, Вазнесење Господа Исуса Христа на небо. Спасовдан је печат, круна, али и осмишљење свих осталих догађаја које славимо у Цркви а који су успомена на тајну Христовог доласка у овај свет и на тајну нашег спасења у њему, али и истовремено и молитвено, литургијско, светотајинско учествовање у сваком од тих догађаја. И Рођење Христово у телу, и Његово Крштење, и Његово Распеће, и Његово Васкрсење доживљавају своју пуноћу и своју кулминацију управо у тајни Вазнесења Господњег на небо.

Од када се Господ вазнео у небо не само да су испуњена сва наша надања и пророштва Мојсијева, пророштва из псалама царева и старозаветних патријараха, него је и небо од тада отворено. Успостављена је отворена комуникација, отворен пут са земље на небо, али и са неба на земљу. Тим путем, који се зове Христос, свако од нас узлази на небо, али исто тако тим истим путем, који се зове Христос, свако од нас добија благодат и благослов, добија силу Духа Светог тако да сваки страх, свака немоћ, сваки грех, сваки наш пад, све оно што су наше слабости одједанпут добија пуноћу, добија своју снагу, постаје свемоћна сила коју ми поседујемо љубављу Божјом и њом можемо да надиђемо све оно што је граница створеног, све оно што је граница нас као људи. Господ пре него што се узнео на небо, после свог Васкрсења, јасно је показао да није утвара, да није фантазија, да није тек привидно постао човек, јер је дао могућност својим ученицима и апостолима и да Га опицају и да виде Његове ране, да обедују са Њим. Зато што су непрестано били са Њим и у исто време били благословени да се увере у тајну Васкрсења Христовог, Господ им је рекао: Ви сте сведоци свега онога што се дешавало. Сведоци су не само онога што се дешавало, већ и последица које имамо у историји и оне су искорак вечности међу нас. Апостоли су сведоци, а апостоли јесу ученици Христови. Сви они који су у Цркви Христовој, сви они који су крштени у име Оца и Сина и Светог Духа јесу и позвани су да буду апостоли, јесу и позвани су да буду сведоци.

Ми стога, браћо и сестре, независно од тога каква су наша ограничења, које су наше слабости, које грехе имамо, знамо добро да не постоји ништа чиме можемо задивити Господа а камоли заслужити Његову љубав. Од Њега и у Њему све је израз љубави Његове и дар нама. Управо по тој љубави и по том дару Црква Христова јесте Апостол Христов. Ми смо позвани и јесмо апостоли

Христови и треба да будемо сведоци свих оних истина које су нам у Јеванђељу откривене и искуством и пером апостола записане. Али како смо то сведоци? Да ли тиме што кажемо: Да, ја сам хришћанин – или чак: ја сам православни хришћанин? И онда још додамо: Ја сам православни хришћанин Србин. Да ли је то довољно да будемо сведоци тајне на које нас је позвао Христос и сведоци онога што нам је Христос заповедио да сведочимо? Наравно да не треба да се убеђујемо. Сви ми добро знамо да није довољно рећи: Ја сам православац, ја сам хришћанин и самим тим бољи сам и вреднији од других. Бити сведок Христов значи распети се на крсту заједно са Њим. То значи учинити Христов живот својим животом или, једноставно речено, то значи живети по Јеванђељу, живети по јеванђељским заповестима, по упутствима, боље рећи.

Ево, престони град Срба слави славу Вазнесење Господње. Ту исту славу славе данас и Жича и Дечани и Пећка Патријаршија и Милешево и многи други храмови и овде у Београду и широм читавог света. Бити истински и прави сведок Христов управо значи славити и Његово Вазнесење. Чињеница да један град има славу, чињеница да је та слава догађај везан за Христов живот и за наше спасење јесте најјаснији показатељ да смо Христови и да је систем јеванђељских вредности оно на чему почива наш систем данас. Тај систем вредности нас је уобличио љубављу, трудом, молитвама, напорима, покровитељством Светог Саве и свих светих из нашег рода. Тај систем нас је обликовао. Не може нам нико рећи узмите овај систем вредности да бисте било традиционални или, пак, ако хоћете да будете модерни или савремени. Јеванђељски систем вредности и заповести Христове су универзалне, иду и у прошлост, јесу у садашњости, али јесу и будућност. Оне су свевремене. Нису ни модерне само, ни савремене само, нити су старомодне само, него увек јесу, јер је то систем вредности у чијем корену се налази љубав и према Богу и према људима, али не егоистична, појединачна, моја или твоја љубав на основу онога што нам се допада и што нам одговара, него и моја и твоја и љубав свих нас. То је љубав која као темељ и као корен има Христову љубав, љубав према Христу и када се њом проверава њом се прожива и њом бива обогаћена. Зато не треба нико да нам каже како треба да живимо. То нам је рекао Христос. Зато славимо славу Спасовдан, јер смо се определили за Христа. Славећи данас славу град Београд то показује. Не треба нама неко да каже које су наше вредности, него ми, ево по речи Христовој, Њега да посведочимо својим распећем заједно са Њим. Распећем свог егоизма, своје искључивости, своје мржње пре свега међусобно, ми се бунимо и бринемо за неспоразуме у свету, бринемо се за догађаје у којима нисмо учествовали и који можда не зависе од нас, а међусобно смо искључиви. Испуњени смо

неретко, рећи ћу, мржњом. Јесте, знамо сви да не можемо одолети понекад и осуђивању и оговарању и искључивости, али зато постоји на темељу укоренењено – опрости. Зато постоји могућност да опростим, тајна праштања и тајна покајања. И то је Христово!

Браћо и сестре, нека би Бог дао да нам Господ Христос наш Вазнети на небо буде на првом месту. Онда нећемо имати страха. Често препознајем у разним изразима неслагања и протесте, који тобож требају да сачувају нас од других, да сачувају тобож нашу Цркву, наш идентитет, као да то зависи од нас. Томе можемо допринети само ако будемо истински слободни у својој слободи и слободи браће наше опет и само распећем, љубављу, смирењем, праштањем и покајањем. Црква зависи од Господа и постоји ради спасења свих људи. Црква не постоји да би сачувала било шта што је пролазно и биолошко. У историји је све променљиво. Неки старији који су овде, има их хвала Богу још увек међу нама, нису ни променили своју адресу од кад су се родили до данас, а променили су ко зна колико назива држава. Све данас људи мењају. Ево, чак покушавају да промене и пол, али то да су икона Божја – то не могу променити. Оно што је Богом дато не може се променити. Све у историји је релативно и пролазно, али Црква Христова је непролазна, јер је Господ вечан. Ни врата Адова неће јој одолети! Дакле, страх сваки, осим страха Божјег, само је израз и показатељ несигурности у оно у шта верујеш и за шта си се определио. Чега се бојиш ако је Господ са тобом? Да поделиш љубав, да се дарујеш, да се распеш? Ако се тога бојиш, на коленима у Цркву са покајањем и тражећи опроштај и молитве свих светих!

Нека би Господ дао, браћо и сестре, да будемо сведоци Христови, да се не бојимо и да будемо радосни, јер апостоли су једино оног тренутка када се Господ узносио на небо, иако је сваки растанак тужан, једино током тог растанка били не само били утешени него и радосни, јер тај Његов одлазак је истовремено предокушање Његовог Доласка, Другог и Славног, али и присуства Његовог у Цркви. Не бојимо се и радујемо се и нека Господ буде на првом месту у нашем животу. Нека је срећна и благословена слава свим грађанима, хришћанима православним града Београда, онима који воде град Београд, свим људима који раде у градској администрацији, јер је то и њихова слава у ужем смислу, а слава свих нас у најширем и суштинском смислу. Срећна слава и нека Господ све благослови!

spc.rs